

Sygn. akt III CSK 144/06

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa J. P.

przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń S.A.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 maja 2006 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 4 listopada 2005 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2005 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda J. P. wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 marca 2005 r.

Skargę kasacyjną wniósł powód J. P.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna – obok wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienia, podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia lub zmiany – powinna zawierać, jako jeden z elementów konstrukcyjnych, oznaczenie zaskarżonego orzeczenia wraz ze wskazaniem zakresu zaskarżenia.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że każde z ww. wymagań skargi kasacyjnej ma samodzielny byt i niespełnienie któregokolwiek z nich stanowi brak istotny, nienaprawialny w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych, zatem skarga kasacyjna dotknięta tym brakiem podlega odrzuceniu *a limine* (uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 30 kwietnia 1938 r., C III 319/37, Zb. Urz. 1938, poz. 303 oraz postanowienia z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 października 1997 r., II CKN 404/97, OSNC 1998, nr 4, poz. 59, z dnia 21 marca 2000 r., II CKN 711/00, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 151, z dnia 21 lipca 2005 r., V CSK 15/05, niepubl. oraz z dnia 26 października 2005 r., III CSK 23/05, niepubl.).

Ustawodawca nie wskazał, w jaki sposób ma nastąpić prawidłowe oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, należy jednak uznać, odwołując się do art. 126 § 1 w związku z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c., że chodzi o wskazanie danych pozwalających na jednoznaczną identyfikację skarżonego orzeczenia oraz określenie granic rozpoznania kasacyjnego (por. art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Z tych względów Sąd Najwyższy wyjaśnił, że oznaczenie zaskarżonego orzeczenia następuje przez wskazanie sądu, który wydał zaskarżony wyrok, sygnatury akt, daty wydania wyroku, imion i nazwisk stron oraz przedmiotu sprawy (por. postanowienia z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 60/05 oraz z dnia 13 listopada 2003 r., I CK 373/03, niepubl.).

Przy takiej interpretacji nie może schodzić z pola widzenia fakt, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, realizującym interes publiczny w postaci usuwania rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz wspomaga rozwój prawa. Z tego względu powinna być ona tak skonstruowana i zredagowana, aby Sąd Najwyższy, a tym bardziej strona przeciwna i Prokurator Generalny (por. art. 398⁸ k.p.c.), nie musieli poszukiwać, a tym bardziej „domyślać się” wszystkich jej elementów. Gwarancją fachowości oraz prawniczej poprawności sporządzania skarg jest m.in. przymus adwokacko-radcowski ustanowiony w art. 87¹ k.p.c. (por. postanowienie z dnia 8 czerwca 2004 r., V CK 353/04, niepubl.; z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156; BSN 2001, nr 5, s. 12; MoP 2001, nr 13, s. 691; z dnia 26 maja 1997 r., II CKN 189/97, niepubl.; z dnia 16 października 1997 r., II CKN 390/97, niepubl.; wyrok z dnia 19 marca 1997 r., II CKN 16/97, niepubl.; z dnia 5 grudnia 1996 r., I PKN 33/96, OSNAPUS 1997, nr 14, poz. 250).

Z wniesionej skargi wynika, że skarżący nie spełnił wymagania określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż nie wskazał sądu, który wydał zaskarżony wyrok, ani daty jego wydania i przedmiotu sprawy.

Z tych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).